Moje tři cesty

Libor Musil

Z většiny cest si zakladatel firmy Liko-S odváží hlavně vzpomínky na lidi, které poznal. Ať už na Jamajce nebo v Indii.

Říká o sobě, že cestuje velmi rád. Zakladatel a nejvyšší šéf moravské firmy Liko-S, která vyrábí montované haly a různé vestavby včetně interiérových příček, mobilních stěn či akustických podhledů, je totiž přesvědčený, že cestování by mělo být základem vzdělání.

„V zahraničí jsem se naučil byznys, jak se chovat, jak při obchodování jednat. Za to, co dneska umím, vděčím cestování," líčí Libor Musil.

Jedna z jeho prvních velkých cest začátkem devadesátých let už byla spojená s podnikáním. Na výstavě v Brně se Musil seznámil s dánskou firmou, která vyráběla v tuzemsku dosud neznámé stropní podhledy, a tak se nabídl jako dealer a získal pozvání do výrobního závodu u Kodaně. Dojel tam Škodou 120 půjčenou od tchána, což tamní šéf komentoval srovnáním, že jeho uklízečky jezdí do práce v lepších vozech.

Přesto Musil zastupování Dánů získal a rozjel úspěšný byznys, který skončil až koncem 90. let jeho cestou do Singapuru. „Tam se cestovatelský kruh s dánskými partnery uzavřel. Nové korporátní vedení nás zařadilo pod manažera v Singapuru, což byl opravdu nesmysl. Sice jsem tam jel na krásnou cestu na konferenci, ale pak jsem se s nimi rozešel."

Musil začal sám podnikat, zakládal vlastní pobočky v zahraničí a ještě víc cestoval. Nyní už jezdí za partnery i zaměstnanci a jemu zbývá víc času na dovolené. „Manželka věci připraví a já balím, na to jsem kanon. Fakt mám skvělý pocit, když všechno naskládám do dvou kufrů a zatáhnu zip."

-TEXT- MARCELA HONSOVÁ -FOTO- LUKÁŠ BÍBA, ARCHIV LIBORA MUSILA

Jamajka: Hostina z kozy a banánů

Před rokem a půl si splnil byznysmen sen. S rodinou navštívil příbuzné na Jamajce. Jeho dcera si vzala Američana, který je původem z Jamajky, a tak Libor Musil vyrazil s manželkou, synem, dcerou, jejím manželem i jejich malým synkem na ostrov v Karibiku.

„Část rodiny mého zetě jsou hluboce věřící křesťané, takže jsme si prohlédli i tamní kostelíky. Jsou to velice prosté

baráčky, které ani nejsou označené křížem." A v jednom z nich byl Musilův vnuk i pokřtěn. „Byli jsme první běloši, kteří byli v tom kostele. Byli jsme atrakce pro místní obyvatele," s úsměvem vzpomíná podnikatel.

„Rodina mého zetě čítá asi 30 lidí. Všechno jsou to pracovití a krásní lidé. Mladá generace je velice chtivá vzdělání a to se mi moc líbí," pochvaluje si Musil. A neopomene zmínit hostinu, na které se sešel s celým jamajským příbuzenstvem. „Podávala se naporcovaná koza, kterou připravili na ohništi ze stavebních tvárnic v kotlíku. A ženy k tomu napekly banánové dorty."

Z jeho vyprávění je patrné, že jej na Jamajce neoslnila ani tak exotika, jako tamní lidé. „Cesta za nimi nás všechny obohatila. Je krásné mít tak velkou rodinu, která se za nás bezvěrce modlí."

Španělsko: Být bez práce neznamená uzavřít se světu

Libor Musil býval aktivní sportovec, pak trénoval mládež a v současné době působí v biketrialu. Nedávno pomáhal s organizací evropského poháru ve Španělsku.

„Všeobecně se takové akce konají v rekreačních oblastech, turisticky známých a atraktivních střediscích. Na Španělsko vzpomínám, protože se soutěž konala na neobvyklém místě," říká. Byla to horská vesnička ležící asi 150 kilometrů od Barcelony. „Už když jsme tam jeli, bylo jasné, že nejedeme do nějakého centra. Nejenom podle povahy silnic, ale vše jako by tam spalo."

Také na této cestě oslovili Musila hlavně lidé, které tam potkal. Velice skromní a nenároční, jimž například ve vesničce stačil krámek nabízející jen to nejnutnější. Takový by prý v Česku neměl šanci na existenci. „Poznal jsem tam úžasné lidi, mladé i staré, mezi nimiž

byla nevídaná vzájemná pospolitost. Pro více než 200 jezdců z Evropy, jakéhosi okrajového sportu, až neuvěřitelně makali," vypráví.

Pomoc místních byla dobrovolná. A byli prý šťastní, že se u nich něco děje, že mohli pomoct. Přitom sto procent mladých lidí tam nemělo práci. Jen sezonní při sběru jahod, jablek, pomerančů. „Obdivoval jsem ducha, který tam vládl," říká Musil.

Indie: Jak propustit indické zaměstnance

Za posledních pět let byl Libor Musil asi 20krát v Indii. Poprvé se jel podívat na firmu Inda, který vystavoval na veletrhu v Brně. „Chtěl nás v Indii zastupovat, a tak jsem se za ním i se synem rozjel do Bangalore. To je město, o kterém se neví, zda tam žije 10, nebo 14 milionů obyvatel," říká podnikatel z Moravy.

Sice zjistil, že byznys indického partnera má problémy, ale nevzdal to, naopak se rozhodl mu pomoct. „Vězel v obrovských dluzích. Hned na začátku jsem mu řekl, že je blízko bankrotu a musí restrukturalizovat. Ze 120 zaměstnanců se 80 flákalo," vzpomíná Musil.

Indický partner ale odmítal lidi propustit. Takže při jedné z dalších návštěv Musilovi svěřil rozdávání drobných dárků zaměstnancům při místní slavnosti a pak jej vybídl, aby jim řekl, že přijdou o práci. „Tvrdil, že on to nikdy neudělá a raději zkrachuje. Tak jsem si za minutu dal dohromady projev o snižování stavu a propustil 40 lidí."

V budoucnu plánuje Musil v Indii vybudovat závod, zatím si ale užívá indická „moudra", která pocházejí z fabriky v Bangalore. „Každé ráno v šest vyleze z faxu myšlenka dne, kterou tam vyvěšují, a totéž děláme i my. A já vím, že mám na světě člověka, jenž na mě denně myslí."